

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku M. A.
przy uczestnictwie D. A.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 19 grudnia 2014 r., sygn. akt XV Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwotę 3600
(trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wnioskodawczyni we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów prawnych

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Po analizie argumentów przedstawionych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdza, że w sprawie żadna z tych przesłanek nie występuje.

Zagadnienie, którego skarżąca zresztą w ogóle nie sformułowała, wiąże się sposobem ustalenia w postępowaniu o podział majątku dorobkowego, wartości nieruchomości obciążonej hipoteką ustanowioną dla zabezpieczenia kredytu, którego dłużnikami są byli małżonkowie. Zagadnienie to nie jest nowe. Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w tej materii; nie ma potrzeby przytaczania treści poszczególnych orzeczeń, są one skarżącej znane, były przez nią powoływane w postępowaniu przed sądem powszechnym. Brak jest podstaw, a w każdym razie skarżąca tego nie dowiodła, że ta linia orzecznicza jest nieprawidłowa, czy też, że istnieje potrzeba zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy kolejny raz.

Nie można przyjąć, że wystąpiła przesłanka potrzeby wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, ponieważ skarżąca nie wskazała jakie przepisy wymagają wykładni. Uzasadnienie tej przesłanki zdaje się odnosić do art. 212 § 2 k.c. jednakże w odniesieniu do tego przepisu skarżąca odwołała się do oczywistej zasadności skargi. Nie powinno budzić wątpliwości, że jeżeli przepis wymaga wykładni z uwagi na rozbieżności jakie wywołuje w orzecznictwie nie może jednocześnie stanowić podstawy do twierdzenia, że jego zastosowanie/niezastosowanie czyni orzeczenie bezprawnym w znaczeniu przyjętym na gruncie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. odnosi się do spraw, w których zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Taka zaś ocena ma być dokonana wprost, bez wnikliwej analizy, ponieważ wadliwość orzeczenia musi być tu widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Rzeczą skarżącego jest wskazanie nie tylko konkretnych, naruszonych, jego zdaniem, przez sąd przepisów ale przede wszystkim przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających, dlaczego te przepisy zostały w tak bezdyskusyjny sposób naruszone

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). Skarżąca, kwestionując rozstrzygnięcie Sądu, poparte w uzasadnieniu wyczerpującą argumentacją, przyznając nieruchomość na wyłączną własność uczestnikowi, nie wykazała dlaczego takie rozstrzygnięcie miałyby być poczytane za bezprawne.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. i § 7 ust. 1 pkt 10 w związku z § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).